

Arrest

nr. 237 168 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 5 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 20 oktober 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 oktober 2017.

1.2. Op 18 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdend 'niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asiel). Deze beslissing werd op 22 mei 2018 aangetekend naar verzoeker verzonden.

Verzoekster ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. X van 11 december 2018 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot vernietiging van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat verzoekster in het kader van haar beroepsprocedure wel toegaf in India te hebben verbleven en over een Indiase verblijfsvergunning te beschikken en deze aspecten onderzocht dienden te worden.

Verzoekster werd vervolgens op 11 februari 2019 op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 28 maart 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdend 'niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asiel)'. Deze beslissing werd op 29 maart 2019 aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS de Chinese nationaliteit te bezitten en van Tibetaanse origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Wangde gelegen in Dathangma, district Kalong, autonome prefectuur Ganzi, provincie Sichuan, Volksrepubliek China (VRC). U hoedde er dieren. Uw twee broers en uw zus K. D. verlieten Tibet in 2002. Uw oudste broer R. ging naar Nepal, waar hij tot op heden verblijft. Uw zus K. D. (voorheen P. T. K. D., (...)) en uw broer T. Dh. verbleven aanvankelijk in India om te studeren, uw zus verhuisde echter na iets meer dan een jaar naar Nepal.

In 2004 verliet u samen met uw zus D. Ky. Tibet omdat u een audiëntie met de dalai lama wou hebben. U reisde via Bhutan naar India, waar u vanuit het reception center in Delhi meteen naar Nepal werd doorgestuurd. In november 2004 kwam u aan in Nepal, waar u in de nelen khang (reception center) verbleef. Een aantal maanden later ging u naar India, u kwam er aan in de periode van Tibetaans nieuwjaar. Daar wachtte u één maand op een audiëntie met de dalai lama en ging u twee maanden naar de Suja school. U verbleef drie of zes maanden in India. Omdat u moeilijkheden had met uw studies en de aanpassing aan het klimaat en de plaats, ernstige hoofdpijn had en niemand had in India keerde u rond mei 2005 terug naar Nepal. U woonde vanaf dan steeds bij uw oudste broer in Boudha in Kathmandu.

In Nepal werkte u als kleermaakster. U had geen verblijfsdocumenten in Nepal. Soms reisde u voor korte periodes -nooit meer dan 15 dagen- naar India om naar de sauna te gaan of kledij die u genaaid had te brengen. U zou nooit over een RC (Indian Registration Certificate for Tibetans) of een IC (Identity Certificate) beschikt hebben.

In juli 2017 verliet u Nepal. U reisde per bus naar India. Eind augustus vloog u met een Indiaas reisdocument op naam van een zekere Kar. van New Delhi naar Bangkok, waar u een maand verbleef. Vanuit Bangkok vloog u met een Hong Kong paspoort eerst naar een plaats genaamd Chima in een onbekend land, dan terug naar Bangkok, vervolgens naar Dubai, Caïro, Lanika (mogelijk Larnaca, Cyprus) en Spanje. Dan reisde u meteen door per bus naar Frankrijk en tenslotte kwam u op 20 oktober 2017 in België aan, waar u op 27 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming deed. Bij terugkeer naar Tibet, Volksrepubliek China vreest u opgesloten te worden in de gevangenis of gedood te worden.

Uw zus K. D. kwam in 2012 naar België waar zij asiel aanvraag en erkend werd als vluchteling. Uw zus D. Ky. verblijft in Frankrijk. Uw broers R. en T. Dh. en uw zus Te. Dhe. verblijven in Nepal. Uw twee zussen Ts. en Ten. L. verblijven in Tibet.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op 23 februari 2018 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de volgende documenten neer: een attest van het Tibetan Refuge Welfare Office in Kathmandu, twee foto's van uzelf in Tibet, een kopie van uw Chinese identiteitskaart, een kopie van enkele pagina's van uw green book, een kopie van een attest van uw werkgever en een kopie van een attest van het Tibetan Reception Center in Kahtmandu. Na uw eerste persoonlijk onderhoud legde u bijkomend de volgende documenten neer op 2 maart 2018: uw originele Chinese identiteitskaart, een kopie van een foto van uzelf in Nepal, een foto van een envelop, het originele attest van uw werkgever,

een kopie van de Belgische verblijfstitel van uw zus K. D. en een envelop uit Nepal. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op 27 april 2018 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) legde u een kopie van het eerder voorgelegde attest van het Tibetan Reception Center in Kathmandu neer, ditmaal met een originele stempel van het Bureau du Tibet in Brussel. Op 2 mei 2018 legde u bijkomend de volgende documenten neer: uw originele green book, een kopie van een attest van het Tibetan Refugee Welfare Office in Kathmandu en een kopie van uw geboortecertificaat. Op 5 en 12 mei 2018 legde u bijkomend een kopie en een foto van een attest van Nepali Tehor Kyiduk neer. Op 12 mei 2018 legde u tevens een foto van een brief van de Dhotoe Chhugang Welfare Association Nepal neer.

Op 22 mei 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. U verklaarde in beroep dat u wel over een verblijfsrecht beschikte in India, maar dat dit verblijfsrecht u geen reële bescherming biedt. U legde in beroep bijkomend originelen van bovenvermelde documenten van het Tibetan Refugee Welfare Office, de Dhotoe Chhugang Welfare Association Nepal en Nepali Tehor Kyiduk en volgende rapporten en artikels neer: "COI Focus: China. De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China", "Freedom in the World 2018 – Tibet", "Tibet's Stateless Nationals III, The Status of Tibetan Refugees in India", "The Tibetan Government in exile, politics at large" en "India, with eye on Chonz ties, bans Tibetans rally in New Delhi". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vernietigde de beslissing van het CGVS in zijn arrest van 11 december 2018.

U werd opnieuw gehoord door het CGVS. Tijdens dit onderhoud verklaarde u dat u eerder niet de waarheid had verteld over uw RC en IC. U zou wel in het bezit geweest zijn van een RC en IC. Uw RC is niet meer geldig en uw IC zou u afgegeven hebben aan de smokkelaar. Voorts verklaarde u dat uw zus in een nonnenklooster verblijft in Tibet. Alle andere verklaringen die u eerder gaf waren wel de waarheid. U voegde toe dat het moeilijk is om een woning te huren en een job te vinden in India en dat het in India niet veilig is voor meisjes. U bent één keer gearresteerd en twee dagen opgesloten toen u deelnam aan een betoging in India. U weet niet wat er met u zou gebeuren in geval van terugkeer naar India omdat u geen geldige documenten hebt.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u tijdens dit persoonlijk onderhoud volgende documenten neer: foto's van uw reis en een kopie van uw RC. Na het persoonlijk onderhoud legde u een kopie van de identiteitskaart en een medisch attest van uw vader, uw originele RC, een kopie van een attest van het Bureau van de dalai lama met een originele attestering van het Bureau van Tibet in Brussel en een envelop neer.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten, met name uw RC, green book, identiteitskaart, attest van het Bureau van de dalai lama, attest van het Tibetaanse reception center in Kahtmandu en geboortecertificaat van het Tibetan Refugee Welfare Office, kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: S. D., geboren in 1981 te Dathangma, district Kalong, autonome prefectuur Ganzi, provincie Sichuan, Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23/02/2018, hierna CGVS 1, p. 2-7, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 27/04/2018, hierna CGVS 2, p. 6 en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 11/02/2019, hierna CGVS 3, p. 4-6) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2004 uw woonplaats hebt verlaten en in 2005 in India bent aangekomen. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de

vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw deelname aan lessen van de dalai lama in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. U verliet Tibet in 2004 en reisde via Bhutan naar India, waar u vanuit het reception center in New Delhi meteen naar Nepal werd doorgestuurd. In november 2004 kwam u aan in Nepal, waar u in de nelen khang (reception center) verbleef. Een aantal maanden later ging u naar India, u kwam er aan in de periode van Tibetaans nieuwjaar in 2005. Vervolgens verbleef u enkele dagen in New Delhi en een maand in Dharamsala, waar u wachtte tot u een audiëntie met de dalai lama kreeg. Daarna kreeg u gedurende drie maanden scholing aan de TCV Suja school. Omdat u moeilijkheden had om u aan te passen aan de plaats en het klimaat en u steeds hoofdpijn had, verliet u India en ging u naar Nepal, waar u bij uw oudere broer verbleef in Boudha. U reisde twee tot vier keer per jaar van Nepal naar India om er kleding te verkopen, om naar warmwaterbronnen te gaan of om lessen van de dalai lama bij te wonen. U verbleef dan telkens tien dagen tot drie maanden in India.

Overeenkomstig artikel art. 57/6 § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke RC (CGVS 3, p. 2, 8). U verlengde uw RC jaarlijks tot 2017 (CGVS 3, p. 9). In 2017 verlengde u uw RC niet meer omdat u besloten had te vertrekken naar het buitenland (CGVS 3, p. 9).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat moeilijkheden had bij de aanpassing aan de plaats en het klimaat en dat u daardoor steeds hoofdpijn had, waarvoor u overigens medische behandeling kreeg in India (CGVS 1, p. 7, CGVS 3, p. 7, 11). Omwille hiervan stopte u met school in India en ging u van India naar Nepal, dat u ook verkoos omdat het dichterbij Tibet ligt (CGVS 3, p. 7). Behalve deze elementen, die niet wijzen op een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zijn er geen andere redenen waarom u India verliet, zo zei u (CGVS 3, p. 10). Gevraagd waarom u vanuit Nepal niet terugkeerde naar India, waar u in tegenstelling tot in Nepal een legale verblijfsstatus had, zei u dat het moeilijk was om daar een woning te huren en te wonen omdat u geen werk had of kennissen had die u aan job konden helpen (CGVS 3, p. 10). Deze elementen zijn puur van socio-economische aard en kunnen niet leiden tot het toekennen van de vluchtelingenstatus. U hebt bovendien nooit geprobeerd om een job te zoeken in India. Dat u de taal niet spreekt en niet goed opgeleid bent vergoelijkt dit niet, u zocht immers zelfs geen job in de Tibetaanse gemeenschap (CGVS 3, p. 11). Bovendien merkt het CGVS op dat uw gebrek aan kennis van vreemde talen u er blijkbaar niet van weerhield te werken in Nepal en goederen te verkopen in India (CGVS 1, p. 5, CGVS 3, p. 7). U verklaarde voorts dat het niet veilig is om als meisje alleen te wonen in India (CGVS 3, p. 11). Echter is het enige veiligheidsprobleem dat u meegemaakt hebt in India de diefstal van uw gsm (CGVS 3, p. 11), wat bezwaarlijk als een ernstig veiligheidsprobleem kan beschouwd worden. Uw verklaring dat het onveilig is om in India te wonen als vrouw blijft aldus een blote bewering. U haalde bijgevolg geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gevraagd of u ooit problemen gehad hebt de Indiase autoriteiten, verklaarde u aanvankelijk enkel het probleem met de RC gehad te hebben, met name dat u bij de jaarlijkse vernieuwing van uw RC een brief moest voorleggen en daarvoor de hele dag moest wachten, wat niet als een zwaarwichtig probleem kan beschouwd worden (CGVS 3, p. 11). Pas toen u gevraagd werd of u ooit gearresteerd of vastgehouden werd door de Indiase autoriteiten, zei u dat u, net zoals alle andere Tibetanen die deelnamen, gearresteerd en twee dagen opgesloten werd na uw deelname aan de betoging op 10 maart in New Delhi waarbij Jamphel Yeshe zichzelf verbrandde (CGVS 3, p. 11). Uw verklaringen hierover zijn echter weinig overtuigend. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u eerder tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaard had nooit politiek actief geweest te zijn en nooit deelgenomen te hebben aan demonstraties in om het even welk land (CGVS 3, p. 6), wat de geloofwaardigheid van uw verklaring gearresteerd te zijn bij een demonstratie in India ernstig aantast. Toen u gewezen werd op deze tegenstrijdigheid, zei u dat u geen demonstraties geleid of georganiseerd hebt, wat deze tegenstrijdigheid niet verklaart aangezien u eerder expliciet gevraagd werd naar deelname aan demonstraties (CGVS 3, p. 11). Voorts stelt het CGVS vast dat u niet weet wanneer uw arrestatie gebeurde, u vermeldde weliswaar 2013 maar u herinnert het zich echt niet (CGVS 3, p. 11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de betoging in kwestie en de zelfverbranding van Jamphel Yeshe niet op 10 maart 2013 maar op 26 maart 2012 plaats hadden en dat de deelnemers protesteerden tegen het bezoek van de Chinese president Hu Jintao. U verklaarde echter dat de betoging op 10 maart plaats had, een datum die verwijst naar de jaarlijkse herdenkingsdag waarbij Tibetaanse ballingen de opstand in Tibet van 1959 gedenken (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit tast verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw arrestatie bij deze betoging aan. U beschikt bovendien niet over documenten die uw arrestatie en vasthouding aantonen (CGVS 3, p. 12). Daarnaast stelt het CGVS vast dat u slechts eenmalig gearresteerd zou zijn, dat u na drie dagen gewoon vrijgelaten werd, dat u niet in beschuldiging gesteld werd door de Indiase autoriteiten en dat er nooit een proces geweest is tegen u in India (CGVS 3, p. 12). Zelfs als het geloofwaardig zou zijn dat u eenmalig gedurende korte tijd vastgehouden werd door de Indiase autoriteiten ten gevolge van uw deelname aan een betoging waarbij een persoon tot zelfverbranding overging – quod non - is dit bijgevolg onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd te worden. Uit toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat tevens dat in de aanloop naar het bezoek van hooggeplaatste Chinese politici in India of in de aanloop naar een of andere belangrijke symbolische herdenkingsdag in de Tibetaanse zaak, de Indiase politie soms een aantal activisten preventief arresteert om opvallende (mediagenieke) acties tegen China te vermijden. Maar, volgens deze bron, staat de Indiase politie aan de kant van de Tibetanen en “excuseert zich tegenover haar arrestanten”. De arrestanten worden stevast zonder verdere gerechtelijke gevolgen vrijgelaten zodra de zaken bekoeld zijn.

Uw advocaat haalde het risico op repatriëring van Tibetanen vanuit India en schending van het nonrefoulementbeginsel aan (CGVS 3, p. 15 en verzoekschrift, p. 20-24). Uzelf weet niets over de deportatie van Tibetanen van India naar China (CGVS 3, p. 12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Tibetanen die in orde zijn met de Indiase verblijfswetgeving geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Volgens eerder vermelde informatie kunnen Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Dat uw RC intussen niet meer geldig is verhindert bijgevolg niet dat u zich in geval van terugkeer naar India in orde kan stellen met de verblijfswetgeving.

Uit toegevoegde informatie blijkt tevens dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Hoewel India geen partij is bij de Geneefse Vluchtelingenconventie (1951) of het bijhorende protocol (1967), dient evenwel vastgesteld te worden dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was, dit na meer dan een halve eeuw genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en u toont dan ook het werkelijkheidsgehalte van een vrees voor refoulement niet aan.

Uw advocaat haalde voorts de discriminatie van Tibetanen in India aan (CGVS 3, p. 15 en verzoekschrift d.d. 180/06/2018, p. 24-26). Dat uw advocaat in het verzoekschrift in algemene bewoordingen aanhaalt dat Tibetanen in India niet alle rechten genieten die aan de burgers van India toekomen en er onderworpen worden aan beperkingen op hun bewegingsvrijheid, eigendomsbezit en tewerkstelling (verzoekschrift, p. 24), volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te wijzen. Hieromtrent dient vooreerst opgemerkt te worden dat uzelf geen melding maakte van problemen in verband met discriminatie. Toen u gevraagd werd of u nog andere problemen gehad heeft in India, zoals problemen met andere personen, algemene problemen enzovoort antwoordde u ontkennend (CGVS 3, p. 12). Bijgevolg wordt deze vrees geenszins gepersonaliseerd. Bovendien merkt het CGVS op dat India als soevereine staat het recht heeft om middels de wetgeving bepaalde onderscheiden te maken tussen burgers met de Indiase nationaliteit en vreemdelingen met een legaal verblijfstatuut in India. Uit toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt voorts dat Tibetanen in ballingschap momenteel actief in verschillende economische sectoren, toegang hebben tot gezondheidszorg, onderwijs en justitie.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen die in orde zijn met de Indiase verblijfswetgeving geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke IC (CGVS 3, p. 2, 8, 9). U verklaarde dat u in 2009 of 2010 een IC bewam en dat u niet meer in het bezit bent van uw IC gezien u deze overhandigde aan de smokkelaar (CGVS 3, p. 3). Uit het door u neergelegde document van het Bureau van de dalai lama blijkt dat uw IC geldig is tot 21 juni 2021.

Uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten zijn echter niet aannemelijk en u tracht de asielinstanties te verhinderen een reëel zicht te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. Over het document dat u gebruikte op de vluchten van Bangkok naar Chima, terug naar Bangkok, naar Dubai, Caïro, Lanika en Spanje zei u aanvankelijk dat het een Japans document was, vervolgens zei u dat het een Chinees paspoort was en tenslotte herinnerde u zich dat het een paspoort van Hong Kong was, ook tijdens uw derde onderhoud was u aanvankelijk niet zeker van welk land het paspoort was (zie CGVS 1, p. 15, 16, CGVS 3, p. 13). Dat u uw verklaringen herhaaldelijk aanpaste tast de geloofwaardigheid ervan aan. De naam op het paspoort weet u nog, de geboorteplaats en –datum herinnert u zich niet (zie CGVS 1, p. 15). Dat u zich zo weinig herinnert over dit paspoort, dat u nochtans op heel wat vluchten gebruikte, is weinig aannemelijk, temeer daar u verklaarde dat de smokkelaar u gedurende uw verblijf van een maand in Bangkok voorbereidde op uw reis door u aan te leren hoe vragen te beantwoorden op de luchthaven (zie CGVS 1, p. 14). In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter

staving van uw beweerde reisweg. Uit de foto's van uw reis kan immers niet afgeleid worden waar ze genomen zijn, noch met welke documenten u reisde. Dit doet dan ook het vermoeden rijzen dat u op een andere wijze naar Europa reisde en mogelijk een langer deel van de reisweg aflegde met uw IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC bent gereisd van India naar Bangkok en dat u deze na aankomst in Bangkok moest afgeven aan de Chinese smokkelaar die uw reis naar hier regelde (CGVS 3, p. 13, 3). U contacteerde de smokkelaar niet om uw IC terug te krijgen omdat u zijn telefoonnummer verloor (CGVS 3, p. 3). Ook nadat u het telefoonnummer verkregen had via reisgezellen contacteerde u de smokkelaar niet omdat u geen Chinees spreekt en omdat sommige reisgezellen gezegd hadden dat het nummer afgesloten was (CGVS 3, p. 3). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar enige moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen. De vaststelling dat u, ondanks herhaaldelijke eerdere confrontaties, pas na de negatieve beslissing van het CGVS toegaf dat u in India was van een RC en IC, wijst er bovendien op dat u reeds eerder in uw asielprocedure er niet voor terugschrok de waarheid te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ook andere van uw verklaringen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid. Zo is uw green book afgeleverd op 21 september 2006 met vermelding van de TCV school Suja, terwijl u volgens uw verklaring slechts drie maanden aan deze school studeerde in 2005. Dat u het green book pas kreeg nadat u stopte met school (CGVS 3, p. 6) is een weinig aannemelijke verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Voorts stelt het CGVS vast dat uit de vertaling van het green book blijkt dat van de negen keer dat u bijdragen betaalde aan de Tibetaanse overheid u dit zes keer deed in India, twee keer in Nepal en één keer op een plaats die onleesbaar is. Bovendien blijkt uit diezelfde vertaling dat u in 2010 in Dharamsala ging stemmen en dat u in 2015 in Delhi de vereiste stempel bekwam om deel te nemen aan parlementsverkiezingen. Dat u uw bijdragen grotendeels in India betaalde en in India deelnam aan verkiezingen is opmerkelijk gezien uw verklaringen sinds 2005 in Nepal gewoond te hebben en slechts voor korte periodes naar India geweest te zijn. Uw bewering dat u uw green book tot 2011 in India liet en pas dan meenam naar Nepal is weinig overtuigend. Uit toegevoegde informatie blijkt immers dat meer dan 90 procent van de Tibetanen in ballingschap een green book bezit en dat dit document onder meer gebruikt wordt voor werk in de Tibetaanse ballingengemeenschap en om rechten van de CTA (Tibetaanse regering in ballingschap) te vorderen. Hieruit blijkt dat het gebruik van het document dus geenszins beperkt is tot Tibetanen in India en dat er verwacht kan worden dat u dit document in Nepal, waar overigens ook een kantoor van de CTA is gevestigd, evenzeer nodig had. Voorts stelt het CGVS vast dat u volgens het door u neergelegde attest van Bureau van de dalai lama een inwoner van het TCV Handicraft Training Centre in Kangra district, Himachal Pradesh, India bent. Dit alles doet, zeker in het licht van de leugenachtige verklaringen die u eerder aflegde, vermoeden dat u nog steeds niet de waarheid vertelt over uw verblijfplaatsen en dat u meer tijd in India doorbracht dan aangegeven.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is.

Uw RC, green book, identiteitskaart, attest van het Bureau van de dalai lama, attest van het Tibetaanse reception center in Kathmandu en geboortecertificaat werden hierboven reeds besproken. Over alle door u neergelegde Nepalese documenten dient opgemerkt te worden dat deze geen bewijswaarde hebben met de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging aangezien deze documenten hoogstens een aanwijzing vormen met betrekking tot identiteit en uw verblijf in Nepal. Met betrekking tot

de documenten van het Tibetan Refugee Welfare Office in Kathmandu van 18 oktober 2017 en 2 mei 2018 dient bovendien opgemerkt te worden dat deze documenten, respectievelijk opgesteld op vraag van uw zus net voor uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België (zie CGVS 1, p. 8) en opgesteld na uw tweede persoonlijk onderhoud, een gesolliciteerd karakter vertonen, wat de bewijswaarde ervan aanzienlijk vermindert. Het document van Nepali Tehor Kyiduk van 4 mei 2018 en de brief van Dhotoe Chhugang Welfare Association Nepal van 9 mei 2018 zijn eveneens pas opgesteld na uw tweede persoonlijk onderhoud, wat wijst op het gesolliciteerd karakter ervan. De identiteitskaart en foto's van uzelf in Lhasa tonen hoogstens aan dat u ooit in Tibet, VRC verbleef en de Chinese nationaliteit hebt, wat niet in twijfel getrokken wordt door het CGVS. De foto van uzelf in Nepal toont hoogstens aan dat u ooit in Nepal verbleven hebt, wat niet betwist wordt door het CGVS. De foto van de envelop die u uit Nepal ontvangen zou hebben heeft geen bewijswaarde aangezien de informatie erop grotendeels onleesbaar is, bovendien kan hieruit hoogstens afgeleid worden dat u post ontving uit Nepal. Het attest van uw werkgever in Nepal heeft geen bewijswaarde gezien het geen datum van afgifte bevat (zie CGVS 1, p. 8) en het vermoedelijke gesolliciteerde karakter ervan. De envelop van Skylake Handicraft Export in Kathmandu heeft geen bewijswaarde aangezien er geen poststempel of plaats van verzending zichtbaar is. De kopie van de verblijfstitel van uw zus toont hoogstens haar verblijfsstatus in België aan. De COI Focus over de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China en het rapport "Freedom in the world 2018 – Tibet" hebben betrekking op uw vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin ten aanzien van de Volksrepubliek China, die hierboven reeds expliciet erkend werd door het CGVS. Het rapport "Tibet's stateless nationals III – The status of Tibetan refugees in India" en het artikel "India, with eye on China ties, bans Tibetans rally in New Delhi", door u neergelegd in het kader van de beroepsprocedure, hebben geen betrekking op u persoonlijk en vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Over de foto's van uzelf tijdens uw reis naar Europa werd reeds opgemerkt dat er niet kan afgeleid worden waar deze foto's genomen werden, noch op welke wijze u reisde. De kopieën van de identiteitskaart en een medisch attest van uw vader hebben geen betrekking op uw persoonlijke vrees voor vervolging. De envelop van het Bureau van Tibet toont hoogstens aan dat u post van dit bureau hebt ontvangen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel art. 57/6 § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij een gegronde vrees voor vervolging loopt in China en geen reële bescherming geniet in India.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stukken: de COI Focus “China. De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China” van 25 maart 2014 (stuk 3), het rapport “Freedom in the World 2018 – Tibet” van Freedom House van 15 maart 2018 (stuk 4), het artikel “India rape: a victim’s two-year wait for justice” van BBC van 2 juli 2018 (stuk 5), het artikel “Tibet Justice Center, Tibet Legal Association en Boston School of Law’s International Human Rights Clinic, Tibet’s Stateless Nationals III, The Status of Tibetan Refugees in India” van juni 2016 (stuk 6), het artikel “The Tibetan Government in exile, politics at large” van S. R. van 2008 (stuk 7) en het artikel “Inda, with eye on China ties, bans Tibetans rally in New Delhi” van Reuters van 7 maart 2018 (stuk 8).

Op 19 februari 2020 laat verzoekster aan de Raad een aanvullende nota geworden met volgende nieuwe elementen: een echo van verzoekster (stuk 9), een uittreksel uit het artikel “Tibet’s Stateless Nationals III, The Status of Tibetan Refugees in India” van juni 2016 (stuk 10) en een kopie van de verblijfskaart van de partner van verzoekster (stuk 11) (rechtsplegingsdossier, stuk 5).

Met een aanvullende nota van 4 juni 2020 bezorgt verzoekster nog de geboorteakte van haar dochter en de aangifte van erkenning door de vader.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Betreffende de toepassing van het ‘eerste land van asiel’

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens de autoriteiten van haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China (VRC), doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming aangezien India, als ‘eerste land van asiel’ in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten;

(...)”

Om een verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren wanneer een verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel moet de verzoeker om internationale bescherming aantonen dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij/zij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een ‘eerste land van asiel’ is in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist echter niet langer dat zij in 2005 in India is aangekomen en hier nadien minstens korte periodes verbleef (*infra*) en over een verblijfsrecht beschikte in India, meer bepaald dat zij over een ‘Registration Certificate for Tibetans’ (hierna: RC) beschikte.

2.3.2. Betreffende de toepassing *in casu* van het ‘eerste land van asiel’

2.3.2.1. Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op schade dat zij bij terugkeer aldaar zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als ‘eerste land van asiel’ in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (oud artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet).

Verzoeksters uitgebreid betoog over de precare situatie van Tibetanen in China en haar gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van China en verwijzing naar de COI Focus "*China. De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*" van 25 maart 2014 (verzoekschrift, stuk 3) zijn dan ook niet dienstig.

2.3.2.2. In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal onder verwijzing naar artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat (i) uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Tibetanen in India een verblijfsvergunning kunnen verkrijgen in de vorm van een "*Registration Certificate for Tibetans*" of RC en dat Tibetanen ook na een lang verblijf in het buitenland hun verblijfsrecht in India opnieuw kunnen opeisen; (ii) uit verzoeksters verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat zij over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (is) van een RC, zij jaarlijks haar RC verlengde tot 2017 en toen besloten had te vertrekken naar het buitenland; (iii) met betrekking tot de feiten die de aanleiding vormde voor haar vertrek uit India het volgende moet worden opgemerkt: (1) in zoverre verzoekster verwijst naar het feit dat zij moeilijkheden had bij de aanpassing aan de plaats en het klimaat en dat zij daardoor steeds hoofdpijn had, waarvoor zij medische behandeling kreeg in India, moet worden opgemerkt dat deze niet wijzen op een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, (2) verzoeksters bewering dat het in India moeilijk was om een woning te huren en te wonen omdat zij geen werk had of kennissen had die haar aan een job konden helpen puur socio-economische motieven uitmaken die niet kunnen leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus en hoe dan ook moet worden opgemerkt dat verzoeker nooit geprobeerd heeft om werk te zoeken in India, zelfs niet in de Tibetaanse gemeenschap, (3) verzoeksters verklaring als zou het niet veilig zijn om als meisje alleen in India te wonen evenmin kan overtuigen nu het enige veiligheidsincident dat zij meegemaakt heeft in India de diefstal van haar gsm uitmaakt, hetgeen bezwaarlijk als een ernstig veiligheidsprobleem kan worden beschouwd en zij bijgevolg niet verder komt dan een blote bewering, (4) verzoeksters verklaringen met betrekking tot de vraag of zij ooit problemen heeft gehad met de Indiase autoriteiten inconsistent en niet geloofwaardig zijn en bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat zij ooit gearresteerd en opgesloten werd na haar deelname aan een betoging in New Delhi, doch hoe dan ook kan worden opgemerkt dat zelfs zo geloof zou kunnen worden gehecht aan haar deelname aan een betoging, dit onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming beschouwd te worden, (5) waar verzoeksters advocaat verwijst naar het risico op repatriëring van Tibetanen vanuit India en schendingen van non-refoulement moet worden opgemerkt dat verzoekster zelf niets weet over dergelijke deportaties, dat uit de informatie blijkt dat Tibetanen die in orde zijn met de Indiase verblijfswetgeving geen risico op deportatie naar de VRC lopen en er vanuit kan worden gegaan dat verzoekster zich in orde kan stellen met de verblijfswetgeving en uit de informatie blijkt dat Tibetanen geen risico lopen *de facto* overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten, (6) in zoverre verzoeksters advocaat de discriminatie van Tibetanen in India aanhaalt moet worden opgemerkt dat verzoekster zelf geen melding maakte van problemen in verband met discriminatie en deze vrees geenszins gepersonaliseerd wordt; (iv) Tibetanen die in India een verblijfsrecht hadden, probleemloos een internationaal reisdocument, een "*Identity Certificate*" of IC of '*Yellow Book*', kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten en hun terugreisformaliteiten in orde kunnen brengen; (v) verzoeksters verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van haar reis en de door haar aangebrachte reisdocumenten niet aannemelijk zijn en zij tracht te verhinderen dat de asielinstanties een reëel zicht krijgen op haar werkelijke situatie en er redelijkerwijze kan worden vanuit gegaan dat verzoekster over een IC beschikt en dus over de mogelijkheid beschikt om met haar persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen; (vi) ook andere van verzoeksters verklaringen haar algemene geloofwaardigheid ondermijnen en erop wijzen dat zij nog steeds niet de waarheid vertelt over haar verblijfplaatsen en doet vermoeden dat zij meer tijd in India doorbracht dan aangegeven nu (1) haar Green Book werd afgeleverd op 21 september 2006 met vermelding van de TCV school Suja, terwijl zij verklaart dat zij haar Green Book slechts kreeg nadat zij stopte met school, (2) uit haar Green Book blijkt dat zij zes van de negen keer haar bijdrage betaalde aan de Tibetaanse overheid vanuit India, twee keer in Nepal en één keer op een plaats die onleesbaar is en hieruit eveneens blijkt dat zij in 2010 in Dharamsala ging stemmen en in 2015 in Delhi de vereiste stempel bewam om deel te nemen aan de parlementsverkiezingen, hetgeen haar bewering als zou zij sinds 2005 in Nepal hebben gewoond en slechts voor korte periodes naar India zijn geweest ondermijnt en (3) uit het door verzoekster voorgelegde attest van Bureau van de dalai lama volgt dat zij een inwoner is van het TCV Handicraft Training Centre in India en (vii) de overige door verzoekster voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.3. Waar verzoekster stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou

maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekster blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster niet aantoonde dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het poneren van een vrees voor vervolging, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing opgemerkt als volgt:

“Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een ‘Registration Certificate for Tibetans’ (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke RC (CGVS 3, p. 2, 8). U verlengde uw RC jaarlijks tot 2017 (CGVS 3, p. 9). In 2017 verlengde u uw RC niet meer omdat u besloten had te vertrekken naar het buitenland (CGVS 3, p. 9).”

Verzoekster betwist in het verzoekschrift niet dat zij over een verblijfsrecht of een ‘Registration Certificate for Tibetans’ (hierna: RC) beschikte.

Voorts stelt de commissaris-generaal aangaande de feiten die aanleiding hebben gegeven voor verzoeksters vertrek uit India terecht als volgt in de bestreden beslissing:

“Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat moeilijkheden had bij de aanpassing aan de plaats en het klimaat en dat u daardoor steeds hoofdpijn had, waarvoor u overigens medische behandeling kreeg in India (CGVS 1, p. 7, CGVS 3, p. 7, 11). Omwille hiervan stopte u met school in India en ging u van India naar Nepal, dat u ook verkoos omdat het dichterbij Tibet ligt (CGVS 3, p. 7). Behalve deze elementen, die niet wijzen op een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zijn er geen andere redenen waarom u India verliet, zo zei u (CGVS 3, p. 10). Gevraagd waarom u vanuit Nepal niet terugkeerde naar India, waar u in tegenstelling tot in Nepal een legale verblijfsstatus had, zei u dat het moeilijk was om daar een woning te huren en te wonen omdat u geen werk had of kennissen had die u aan job konden helpen (CGVS 3, p. 10). Deze elementen zijn puur van socio-economische aard en kunnen niet leiden tot het toekennen van de vluchtelingenstatus. U hebt bovendien nooit geprobeerd om een job te zoeken in India. Dat u de taal niet spreekt en niet goed opgeleid bent vergoelijkt dit niet, u zocht immers zelfs geen job in de Tibetaanse gemeenschap (CGVS 3, p. 11). Bovendien merkt het CGVS op dat uw gebrek aan kennis van vreemde talen u er blijkbaar niet van weerhield te werken in Nepal en goederen te verkopen in India (CGVS 1, p. 5, CGVS 3, p. 7). U verklaarde voorts dat het niet veilig is om als meisje alleen te wonen in India (CGVS 3, p. 11). Echter is het enige veiligheidsprobleem dat u meegemaakt hebt in India de diefstal van uw gsm (CGVS 3, p. 11), wat bezwaarlijk als een ernstig veiligheidsprobleem kan beschouwd worden. Uw verklaring dat het onveilig is om in India te wonen als vrouw blijft aldus een blote bewering. U haalde bijgevolg geen

elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gevraagd of u ooit problemen gehad hebt de Indiase autoriteiten, verklaarde u aanvankelijk enkel het probleem met de RC gehad te hebben, met name dat u bij de jaarlijkse vernieuwing van uw RC een brief moest voorleggen en daarvoor de hele dag moest wachten, wat niet als een zwaarwichtig probleem kan beschouwd worden (CGVS 3, p. 11). Pas toen u gevraagd werd of u ooit gearresteerd of vastgehouden werd door de Indiase autoriteiten, zei u dat u, net zoals alle andere Tibetanen die deelnamen, gearresteerd en twee dagen opgesloten werd na uw deelname aan de betoging op 10 maart in New Delhi waarbij Jamphel Yeshe zichzelf verbrandde (CGVS 3, p. 11). Uw verklaringen hierover zijn echter weinig overtuigend. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u eerder tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaard had nooit politiek actief geweest te zijn en nooit deelgenomen te hebben aan demonstraties in om het even welk land (CGVS 3, p. 6), wat de geloofwaardigheid van uw verklaring gearresteerd te zijn bij een demonstratie in India ernstig aantast. Toen u gewezen werd op deze tegenstrijdigheid, zei u dat u geen demonstraties geleid of georganiseerd hebt, wat deze tegenstrijdigheid niet verklaart aangezien u eerder expliciet gevraagd werd naar deelname aan demonstraties (CGVS 3, p. 11). Voorts stelt het CGVS vast dat u niet weet wanneer uw arrestatie gebeurde, u vermeldde weliswaar 2013 maar u herinnert het zich echt niet (CGVS 3, p. 11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de betoging in kwestie en de zelfverbranding van Jamphel Yeshe niet op 10 maart 2013 maar op 26 maart 2012 plaatsvonden en dat de deelnemers protesteerden tegen het bezoek van de Chinese president Hu Jintao. U verklaarde echter dat de betoging op 10 maart plaatsvond, een datum die verwijst naar de jaarlijkse herdenkingsdag waarbij Tibetaanse ballingen de opstand in Tibet van 1959 gedenken (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit tast verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw arrestatie bij deze betoging aan. U beschikt bovendien niet over documenten die uw arrestatie en vasthouding aantonen (CGVS 3, p. 12). Daarnaast stelt het CGVS vast dat u slechts eenmalig gearresteerd zou zijn, dat u na drie dagen gewoon vrijgelaten werd, dat u niet in beschuldiging gesteld werd door de Indiase autoriteiten en dat er nooit een proces geweest is tegen u in India (CGVS 3, p. 12). Zelfs als het geloofwaardig zou zijn dat u eenmalig gedurende korte tijd vastgehouden werd door de Indiase autoriteiten ten gevolge van uw deelname aan een betoging waarbij een persoon tot zelfverbranding overging – quod non - is dit bijgevolg onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd te worden. Uit toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat tevens dat in de aanloop naar het bezoek van hooggeplaatste Chinese politici in India of in de aanloop naar een of andere belangrijke symbolische herdenkingsdag in de Tibetaanse zaak, de Indiase politie soms een aantal activisten preventief arresteert om opvallende (mediagenieke) acties tegen China te vermijden. Maar, volgens deze bron, staat de Indiase politie aan de kant van de Tibetanen en “excuseert zich tegenover haar arrestanten”. De arrestanten worden stevast zonder verdere gerechtelijke gevolgen vrijgelaten zodra de zaken bekoeld zijn.

Uw advocaat haalde het risico op repatriëring van Tibetanen vanuit India en schending van het non-refoulementbeginsel aan (CGVS 3, p. 15 en verzoekschrift, p. 20-24). Uzelf weet niets over de deportatie van Tibetanen van India naar China (CGVS 3, p. 12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Tibetanen die in orde zijn met de Indiase verblijfswetgeving geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Volgens eerder vermelde informatie kunnen Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Dat uw RC intussen niet meer geldig is verhindert bijgevolg niet dat u zich in geval van terugkeer naar India in orde kan stellen met de verblijfswetgeving.

Uit toegevoegde informatie blijkt tevens dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Hoewel India geen partij is bij de Geneefse Vluchtelingenconventie (1951) of het bijhorende protocol (1967), dient evenwel vastgesteld te worden dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was, dit na meer dan een halve eeuw genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en u toont dan ook het werkelijkheidsgehalte van een vrees voor refoulement niet aan.

Uw advocaat haalde voorts de discriminatie van Tibetanen in India aan (CGVS 3, p. 15 en verzoekschrift d.d. 180/06/2018, p. 24-26). Dat uw advocaat in het verzoekschrift in algemene bewoordingen aanhaalt dat Tibetanen in India niet alle rechten genieten die aan de burgers van India toekomen en er onderworpen worden aan beperkingen op hun bewegingsvrijheid, eigendomsbezit en tewerkstelling (verzoekschrift, p. 24), volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te wijzen. Hieromtrent dient vooreerst opgemerkt te worden dat uzelf geen melding maakte van problemen in verband met discriminatie. Toen u gevraagd werd of u nog andere problemen gehad heeft in India, zoals problemen met andere personen, algemene problemen enzovoort antwoordde u ontkennend (CGVS 3, p. 12). Bijgevolg wordt deze vrees geenszins gepersonaliseerd. Bovendien merkt het CGVS op dat India als soevereine staat het recht heeft om middels de wetgeving bepaalde onderscheiden te maken tussen burgers met de Indiase nationaliteit en vreemdelingen met een legaal verblijfstatuut in India. Uit toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt voorts dat Tibetanen in ballingschap momenteel actief in verschillende economische sectoren, toegang hebben tot gezondheidszorg, onderwijs en justitie."

Waar verzoekster er nog op wijst dat verkrachting in India een vaak voorkomend probleem is en haar vrees hiervoor dan ook niet zomaar als onvoldoende zwaarwichtig kan worden afgedaan, waartoe zij citeert uit het artikel "*India rape: a victim's two-year wait for justice*" van BBC News van 2 juli 2018 (verzoekschrift, stuk 5), dient te worden benadrukt dat, nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster hiervan geen melding maakte tijdens haar persoonlijke onderhouden en enkel verwees naar een incident waarbij haar gsm werd onvreemd in India (administratief dossier, stuk 6, p. 11), hieruit niet kan worden besloten dat iedere vrouw in India een potentieel slachtoffer van verkrachting is. Voorts blijkt uit geen enkel stuk dat de partijen bijbrengen dat Tibetaanse vrouwen door Indiase mannen als groep zouden worden gevisieerd. Het door verzoekster aangebrachte artikel en haar blote bewering volstaan niet om aan te tonen dat zij in India werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke.

In zoverre verzoekster nog hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met haar persoonlijke situatie, dat het als alleenstaande vrouw in India niet zo vanzelfsprekend is om een leven op te bouwen en dit ook blijkt uit het feit dat zij meer in Nepal dan in India verblijft, dient te worden benadrukt dat er sterke indicaties zijn dat verzoekster nog steeds niet de waarheid vertelt over haar verblijfplaatsen voor haar komst naar België en dat zij meer tijd in India doorbracht dan aangegeven (*infra*), zodat zij niet ernstig kan voorhouden dat zij meer in Nepal verbleef. Bovendien merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoekster nooit geprobeerd heeft om een job te zoeken in India, zelfs niet in de Tibetaanse gemeenschap en zij zich beroept op socio-economische motieven die niet kunnen leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Overigens verduidelijkt verzoekster niet op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening zou hebben gehouden met haar profiel, laat staan op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de motieven van de bestreden beslissing.

Wat betreft verzoeksters opmerking dat zij op elk ogenblik gearresteerd, beboet en zelfs gedeporteerd kan worden in India, dient met de commissaris-generaal te worden opgemerkt dat uit de in het administratief dossier beschikbare informatie blijkt dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de '*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen (administratief dossier, map 'Landeninformatie', COI Focus, "*China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 26 oktober 2016, p. 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Uit het artikel *Tibet Justice Center, Tibet Legal Association en Boston School of Law's International Human Rights Clinic, Tibet's Stateless Nationals III, The Status of Tibetan Refugees in India* van juni 2016 (verzoekschrift, stuk 6) en de aan het administratief dossier gevoegde COI Focus (zie map 'Landeninformatie') blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie. Verder

beperkt verzoekster zich in wezen tot het louter bekritisieren van de informatie (waartoe zij nog verwijst naar het aan het verzoekschrift gevoegde stuk 7), waarmee zij er echter niet in slaagt om aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat Tibetanen in India een ondergeschikte juridische status hebben, waarbij zij niet als volwaardige burgers worden behandeld en bijgevolg niet van alle rechten genieten die aan de burgers van India toekomen en zij hiertoe nog verwijst naar het aan het verzoekschrift gevoegde artikel (het artikel *Tibet Justice Center, Tibet Legal Association en Boston School of Law's International Human Rights Clinic, Tibet's Stateless Nationals III, The Status of Tibetan Refugees in India* van juni 2016, verzoekschrift stuk 6), dient te worden benadrukt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht opmerkt in de bestreden beslissing dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen en dat Tibetanen er vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt), terwijl er geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India* van 26 oktober 2016, p. 32-33). In haar verzoekschrift brengt verzoekster geen objectieve argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Verzoekster stelt weliswaar dat Tibetanen in India het slachtoffer zijn van voortdurende discriminatie, doch de stukken die verzoekster daartoe bij haar verzoekschrift voegt, kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers maakt immers geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de inperking van de vrije meningsuiting en het recht op vereniging voor Tibetanen die anti-Chinese demonstraties houden en verzoeksters verwijzing naar het artikel *"Tibet Justice Center, Tibet Legal Association en Boston School of Law's International Human Rights Clinic, Tibet's Stateless Nationals III, The Status of Tibetan Refugees in India"* van juni 2016 (verzoekschrift, stuk 6) en het artikel *"India, with eye on China ties, bans Tibetans rally in New Delhi"* van Reuters van 7 maart 2018 (verzoekschrift, stuk 8), kan worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing vooreerst pertinent wordt overwogen dat verzoekster inconsistente verklaringen aflegt over het feit of zij al dan niet ooit heeft deelgenomen aan demonstraties, alsook dat haar verklaringen over de demonstratie niet overeenstemmen met de informatie in het administratief dossier en dat zij geen enkel document voorlegt dat haar arrestatie en vasthouding aantonen; haar deelname aan een demonstratie en de daarmee samenhangende arrestatie zijn bijgevolg niet geloofwaardig. Verzoekster weerlegt deze motieven op geen enkele wijze zodat deze onverminderd overeind blijven. Verzoekster beperkt zich immers tot het verwijzen naar voormeld artikel hetgeen niet volstaat om haar vrees *in concreto* aannemelijk te maken. *In casu* merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande nog pertinent op dat, zelfs zo geloof zou worden gehecht aan verzoeksters bewering als zou zij hebben deelgenomen aan een betoging - *quod non* -, zij eenmalig gearresteerd werd, zij niet in beschuldiging werd gesteld, er nooit een proces is geweest in India en dit bijgevolg onvoldoende zwaarwichtig is om als vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming in aanmerking te kunnen worden genomen.

Voor het overige komt verzoekster in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen.

Verder oordeelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

"Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen die in orde zijn met de Indiase verblijfswetgeving geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts

een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke IC (CGVS 3, p. 2, 8, 9). U verklaarde dat u in 2009 of 2010 een IC bewoog en dat u niet meer in het bezit bent van uw IC gezien u deze overhandigde aan de smokkelaar (CGVS 3, p. 3). Uit het door u neergelegde document van het Bureau van de dalai lama blijkt dat uw IC geldig is tot 21 juni 2021.

Uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten zijn echter niet aannemelijk en u tracht de asielinstanties te verhinderen een reëel zicht te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. Over het document dat u gebruikte op de vluchten van Bangkok naar Chima, terug naar Bangkok, naar Dubai, Cairo, Lanika en Spanje zei u aanvankelijk dat het een Japans document was, vervolgens zei u dat het een Chinees paspoort was en tenslotte herinnerde u zich dat het een paspoort van Hong Kong was, ook tijdens uw derde onderhoud was u aanvankelijk niet zeker van welk land het paspoort was (zie CGVS 1, p. 15, 16, CGVS 3, p. 13). Dat u uw verklaringen herhaaldelijk aanpaste tast de geloofwaardigheid ervan aan. De naam op het paspoort weet u nog, de geboorteplaats en –datum herinnert u zich niet (zie CGVS 1, p. 15). Dat u zich zo weinig herinnert over dit paspoort, dat u nochtans op heel wat vluchten gebruikte, is weinig aannemelijk, temeer daar u verklaarde dat de smokkelaar u gedurende uw verblijf van een maand in Bangkok voorbereidde op uw reis door u aan te leren hoe vragen te beantwoorden op de luchthaven (zie CGVS 1, p. 14). In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerdde reisweg. Uit de foto's van uw reis kan immers niet afgeleid worden waar ze genomen zijn, noch met welke documenten u reisde. Dit doet dan ook het vermoeden rijzen dat u op een andere wijze naar Europa reisde en mogelijk een langer deel van de reisweg aflegde met uw IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC bent gereisd van India naar Bangkok en dat u deze na aankomst in Bangkok moest afgeven aan de Chinese smokkelaar die uw reis naar hier regelde (CGVS 3, p. 13, 3). U contacteerde de smokkelaar niet om uw IC terug te krijgen omdat u zijn telefoonnummer verloor (CGVS 3, p. 3). Ook nadat u het telefoonnummer verkregen had via reisgezellen contacteerde u de smokkelaar niet omdat u geen Chinees spreekt en omdat sommige reisgezellen gezegd hadden dat het nummer afgesloten was (CGVS 3, p. 3). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar enige moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen. De vaststelling dat u, ondanks herhaaldelijke eerdere confrontaties, pas na de negatieve beslissing van het CGVS toegaf dat u in India was van een RC en IC, wijst er bovendien op dat u reeds eerder in uw asielprocedure er niet voor terugschrok de waarheid te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ook andere van uw verklaringen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid. Zo is uw green book afgeleverd op 21 september 2006 met vermelding van de TCV school Suja, terwijl u volgens uw verklaringen slechts drie maanden aan deze school studeerde in 2005. Dat u het green book pas kreeg nadat u stopte met school (CGVS 3, p. 6) is een weinig aannemelijke verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Voorts stelt het CGVS vast dat uit de vertaling van het green book blijkt dat van de negen keer dat u bijdragen betaalde aan de Tibetaanse overheid u dit zes keer deed in India, twee keer in Nepal en één keer op een plaats die onleesbaar is. Bovendien blijkt uit diezelfde vertaling dat u in

2010 in Dharamsala ging stemmen en dat u in 2015 in Delhi de vereiste stempel bekwam om deel te nemen aan parlementsverkiezingen. Dat u uw bijdragen grotendeels in India betaalde en in India deelnam aan verkiezingen is opmerkelijk gezien uw verklaringen sinds 2005 in Nepal gewoond te hebben en slechts voor korte periodes naar India geweest te zijn. Uw bewering dat u uw green book tot 2011 in India liet en pas dan meenam naar Nepal is weinig overtuigend. Uit toegevoegde informatie blijkt immers dat meer dan 90 procent van de Tibetanen in ballingschap een green book bezit en dat dit document onder meer gebruikt wordt voor werk in de Tibetaanse ballingengemeenschap en om rechten van de CTA (Tibetaanse regering in ballingschap) te vorderen. Hieruit blijkt dat het gebruik van het document dus geenszins beperkt is tot Tibetanen in India en dat er verwacht kan worden dat u dit document in Nepal, waar overigens ook een kantoor van de CTA is gevestigd, evenzeer nodig had. Voorts stelt het CGVS vast dat u volgens het door u neergelegde attest van Bureau van de dalai lama een inwoner van het TCV Handicraft Training Centre in Kangra district, Himachal Pradesh, India bent. Dit alles doet, zeker in het licht van de leugenachtige verklaringen die u eerder aflegde, vermoeden dat u nog steeds niet de waarheid vertelt over uw verblijfplaatsen en dat u meer tijd in India doorbracht dan aangegeven."

Met het louter volharden in haar verklaringen als zou zij slechts af en toe naar India hebben gereisd en haar hoofdverblijf in Nepal hebben gehad, alsook dat zij haar IC heeft moeten afgeven aan de smokkelaar en hiervan geen kopie bezit, slaagt verzoekster er allerminst in om de uitgebreide en pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat verzoekster geen zicht biedt op haar werkelijke verblijfplaatsen voor haar komst naar België in een ander daglicht te plaatsen. Zij brengt met de argumentatie in het verzoekschrift bovendien geen enkel valabel argument bij om haar gebrek aan initiatief om de smokkelaar te contacteren te verklaren of te vergoelijken.

De door verzoekster bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

Zo verzoekster in haar aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 5) nog verwijst naar de echo die haar zwangerschap van haar eerste kindje aantoont (*ibid*, stuk 9), waarvan de vader een man van Tibetaanse origine is die in België erkend werd als vluchteling (*ibid*, stuk 11) en zij voorhoudt dat het kind nooit erkend zal worden als Chinees onderdaan omdat het in België is geboren, alsook nooit in India kan wonen aangezien het kind daar niet gekend is en geen IC zal kunnen bekomen, waartoe zij citeert uit de COI Focus. "*China India. De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 26 juni 2014, dient te worden benadrukt dat dit gegeven geen invloed heeft op de beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden aangenomen in geval van terugkeer naar haar eerste land van asiel, meer bepaald India. Dat verzoeksters kind in België wordt geboren en mogelijk niet erkend zal worden als Chinees onderdaan, doet hieraan geen afbreuk. Dit geldt bijgevolg ook voor de stukken (geboorteakte dochter en aangifte van erkenning door de vader) die verzoekster met de aanvullende nota van 4 juni 2020 te dien einde neerlegt. Niets belet verzoekster evenwel zich te richten tot de geëigende procedures voor het bekomen van een verblijfsrecht in België op basis van haar gezinssituatie.

In zoverre verzoekster in haar aanvullende nota opnieuw een uittreksel opneemt van het artikel "*Tibet Justice Center, Tibet Legal Association en Boston School of Law's International Human Rights Clinic, Tibet's Stateless Nationals III, The Status of Tibetan Refugees in India*" van juni 2016 (stuk 10 van rechtsplegingsdossier, stuk 5 en verzoekschrift, stuk 6), kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds werd opgemerkt.

2.3.3. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER